

Seria DEMON

Omul Pictat
Sulița Deșertului
Războiul la lumina zilei
Tronul de Cranii
Miezul

PETER V.
BRETT

OMUL
— PICTAT

PRIMA PARTE
DIN SERIA

DEMON

Ediția a II-a
Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Partea I
PÂRÂUL LUI TIBBET
318-319 D.Î. (După Întoarcere)

319 D.Î.

Marele corn sună. Arlen își întrerupse munca, ridicându-și privirea către cerul zorilor, decolorat până la culoarea levănțicii. Ceața continua să atârne în aer, aducând cu sine un mult prea familiar gust acru, deprimant. În măruntaie îi crescuseră o spaimă tăcută în timp ce aștepta în liniștea dimineții, sperând că nu fusese decât închipuirea lui. Avea unsprezece ani.

Urmă o pauză, apoi cornul sună de două ori, într-o succesiune rapidă. O dată lung și de două ori scurt însemna sud și est. Pâlcul de lângă Pădure. Tatăl lui avea prieteni printre oamenii din Pâlc. În spatele lui Arlen, ușa casei se deschise și știu că mama lui era acolo, acoperindu-și gura cu mâinile.

Se întoarse la muncă, neavând nevoie să i se spună să se grăbească. O parte dintre treburile grele puteau să aștepte o zi, dar toate vitele trebuiau hrănite și vacile trebuiau mulse. Lăsa animalele în grajduri și deschise șurile cu fân, le dădu lături porcilor și alergă să aducă un ciubăr de lemn pentru lapte. Mama lui se ghemuia deja sub prima vacă. El înhăță scaunelul de rezervă și-și găsiră o cadență a muncii, cu laptele lovind lemnul în ritmul unui marș funerar.

Când treceau la următoarea pereche din șir, Arlen își văzu tatăl înhămând la căruță cel mai puternic dintre animalele lor de

povară, o iapă roaibă de cinci ani, pe nume Missy. Își vedea de treabă cu fața înnegurată.

Ce-aveau să găsească de data asta?

În scurt timp, erau cu toții în căruță, în drum spre micul pâlț de case de lângă pădure. Era periculos acolo, la o distanță de peste o oră de mers de cea mai apropiată clădire glifată, însă le trebuia lemn de construcție. Înfașurată în șalul ei ponosit, mama lui îl strângea cu putere în brațe.

— Sunt băiat mare, mamă, se plânse Arlen. Nu trebuie să mă ții ca pe un țânc. Nu mi-e frică.

Nu era într-un tot adevărat, dar nu se făcea să-l vadă ceilalți copii agățându-se de mama lui pe drum. Și-așa își băteau destul de mult joc de el.

— Mie mi-e frică, zise mama lui. Dacă sunt eu aceea care are nevoie să fie ținută în brațe?

Simțindu-se dintr-odată mândru, Arlen se trase mai aproape de ea în vreme ce-și continuară călătoria. Mama lui nu reușea niciodată să-l păcălească, dar știa întotdeauna ce să spună, cu același efect.

Un stâlp de fum unsuros le dezvăluia, cu mult înainte de a ajunge la destinație, tot ce voiau să știe. Ardeau morții. Și însemna că aveau foarte mulți, dacă aprinseseră rugurile atât de devreme, fără s-aștepte să vină ceilalți și să se roage. Prea mulți ca să te rogi asupra fiecăruia, dacă voiau să termine înainte de lăsarea serii.

De la ferma tatălui lui Arlen până la Pâlțul de lângă Pădure erau mai mult de opt kilometri. Când sosiră, focurile care mistuiau cele câteva colibe rămase fuseseră stinse, dar nici nu mai era mare lucru de ars. Cincisprezece locuințe din care nu mai rămăseseră decât moloz și cenușă.

— Au ars și stivele de lemne, spuse tatăl lui Arlen, scuipând peste marginea căruței.

Arătă cu bărbia către rămășițele înnegrite a tot ce se tăia într-un întreg anotimp. Arlen se strâmbă, gândindu-se că țarcul șubred al viteilor trebuia să mai reziste încă un an, însă, o clipă mai târziu, se simți vinovat. La urma-urmelor, nu era decât lemn.

Când își opriră căruța, de ei se apropie Vorbitoarea satului. Selia, căreia mama lui Arlen îi zicea uneori Stearpa, era o femeie dură, înaltă și slabă, cu pielea parcă tăbăcită. Își adunase părul lung, încărunit, într-un coc și își purta șalul ca pe un însemn al funcției. Nu suporta pălăvrăgelile fără noimă, așa cum aflase Arlen după ce se întâlnise, nu numai o singură dată, cu capătul toiagului, dar, în ziua aceea, prezența Vorbitoarei îl liniștea. Ca și tatăl lui, Selia avea ceva care-l făcea să se simtă în siguranță. Deși nu adusese pe lume propriii copii, era ca un părinte pentru toată lumea din Pârâul lui Tibbet. Puțini o egalau când era vorba de înțelepciune, și încă și mai puțini în privința încăpățânării. Când îi intrai în voie, aveai impresia că ești în cel mai sigur loc din lume.

— Mă bucur c-ai venit, Jeph, îi spuse Selia tatălui lui Arlen. Și fiindcă-ai venit Silvy și tânărul Arlen, adăugă, salutându-i cu o înclinare a capului. Avem nevoie de orice mână de lucru disponibilă. Chiar și băiatul ne poate ajuta.

Tatăl lui Arlen coborî din căruță cu un mormăit.

— Mi-am adus uneltele, zise. Spune-ne doar unde să trecem la treabă.

Arlen luă prețioasele obiecte ajutătoare din partea din spate a căruței. Metalul era o raritate în Pârâu, și tatăl lui se mândrea cu cele două lopeți ale sale, cu târnăcopul și cu fierăstrăul. Toate aveau să fie întrebuințate din plin în acea zi.

— Câți au pierit? întrebă Jeph, deși nu părea cu adevărat dornic să afle.

— Douăzeci și șapte, răspuse Selia.

Lui Silvy i se tăie atunci răsuflarea și-și acoperi gura, ochii umplându-i-se de lacrimi. Jeph scuipă iarăși.

— Sunt supraviețuitori? întrebă el.

— Câțiva. Manie, răspuse Selia, arătând cu toiagul către un băiat care fixa cu privirea rugul funerar, a alergat tocmai până la mine acasă, pe întuneric.

Silvy icni. Nimeni nu mai alergase vreodată pe o distanță atât de mare scăpând cu viață.

— Glifele de pe casa lui Brine Cutter au rezistat aproape toată noaptea, continuă Selia. El și familia lui au văzut totul. Alți câțiva au

fugit de miezingi și s-au refugiat acolo, până când s-au răspândit flăcările și le-a luat foc acoperișul. Au rămas în casa care ardea până când au început să crape grinzile, apoi și-au încercat norocul afară, cu câteva minute înainte de-a răsări soarele. Miezingii i-au ucis pe Meena, soția lui Brine, și pe fiul lor Poul, dar ceilalți au scăpat. Arsurile se vor vindeca, iar copiii își vor reveni cu timpul, dar restul...

Nu era nevoie să-și încheie fraza. Supraviețuitorii unui atac al demonilor aveau un fel al lor de a muri la scurt timp după aceea. Nu toți, și nici cei mai mulți, dar destul de mulți. Unii își luau singuri viața, iar ceilalți priveau pur și simplu în gol și refuzau să mănânce și să bea până când se prăpădeau. Se spunea că unui atac al demonilor nu-i supraviețuiai cu adevărat decât după ce trecea un an și-o zi.

— Au mai rămas o duzină despre care nu știm nimic, adăugă Selia, cu foarte puțină speranță în glas.

— O să-i scoatem dintre dărâmături, încuviință Jeph cu voce îndârjită și cu ochii la casele prăbușite, dintre care unele încă mai ardeau mocnit.

Tăietorii de lemne își construiau locuințele în special din piatră, ca să se apere de incendii, dar până și piatra ardea dacă glifele dădeau greș și dacă în același loc se adunau destul de mulți demoni ai focului.

Jeph li se alătură celorlalți bărbați și câtorva femei mai puternice, care îndepărtau molozul și cărau morții cu roabele până la rug. Leșurile trebuiau arse, firește. Nimeni nu-și dorea să fie îngropat în același pământ din care ieșeau demonii în fiecare noapte. Cu mânecele robei suflecate, dezgolindu-i brațele vânjoase, Veghetorul Herral îi ridica el însuși pe toți, rând pe rând, și îi așeza pe rug murmurând rugăciuni și trasând glife în văzduh în vreme ce flăcările începeau să-i mistuie.

Sily li se alătură celorlalte femei, care adunau laolaltă copiii mai mici și îngrijeau răniții sub privirile atente ale Culegătoarei de Ierburi a Pârâului, Coline Trigg. Dar niciun fel de iarbă nu putea domoli durerea supraviețuitorilor. Brine Cutter, căruia i se mai spunea și Brine Spete Late, era un bărbat cât un urs, care râdea de obicei zgomotos și care obișnuia să-l arunce pe Arlen în sus ori de câte ori veneau să cumpere lemn. Acum stătea în cenușa de lângă ruinele casei sale, lovindu-și cu încetineală capul de peretele innegrit. Murmura ceva pentru sine

însuși și își ținea brațele strâns înfășurate în jurul corpului, de parcă i-ar fi fost frig.

Alături de ceilalți copii puși la treabă, Arlen căra apa și căuta prin mormanele de lemne bucăți care ar mai fi putut fi folosite. Mai aveau în față câteva luni de căldură, dar nu mai era destul timp ca să taie lemn suficient pentru întreaga iarnă. Aveau să ardă din nou balegă, umplând casa de duhoare.

Arlen simți un nou val de vinovăție. Nu se afla pe rug, nici nu-și legăna capul, șocat fiindcă pierduse totul. Soarta putea să-ți rezerve lucruri mult mai rele decât o casă puțind a balegă.

Pe măsură ce ziua înainta către amiază, soseau tot mai mulți săteni. Aducându-și cu ei familiile și toate proviziile de care se puteau lipsi, veneau din Copca de Pescuit și din Piața Satului; veneau din Dealul lui Boggin și din Mlaștina Cleioasă. Iar alții tocmai din Straja de Vest. Și Selia îi întâmpina rând pe rând, dându-le veștile triste și punându-i apoi la muncă.

Cu peste o sută de mâini de lucru, oamenii își dublară eforturile, jumătate din ei continuând să sape, pe când ceilalți se ocupau de singura construcție din Pâlc care mai putea fi salvată: casa lui Brine Cutter. Selia îl luă pe acesta de acolo, susținându-i cumva trupul uriaș în timp ce se împleticea, în vreme ce bărbații îndepărtară molozul și începură să aducă alte pietre. Câțiva își luară instrumentele de care aveau nevoie și începură să picteze glife noi, iar copiii clădeau un acoperiș din paie. Casa avea să fie refăcută până la căderea nopții.

Arlen fusese pus să care lemn împreună cu Cobie Fisher. Copiii adunaseră o grămadă impresionant de mare, deși nu reprezenta decât o mică parte din ceea ce se pierduse. Cobie era un băiat înalt, robust, cu bucle negre și brațe păroase. Se bucura de popularitate printre ceilalți puștani, dar și-o câștigase pe seama altora. Puțini cutezau să țină piept insultelor lui, iar numărul celor care nu se temeau de loviturile lui era încă și mai mic.

Cobie îl torturase pe Arlen ani de-a rândul, iar restul copiilor îi cântaseră în strună. Ferma lui Jeph se afla în cel mai dinspre miază-noapte punct al Pârâului, departe de Piața Satului, unde erau tentați cu toții să se adune, astfel încât Arlen își petrecea timpul cutreierând

de-a lungul apei de unul singur. Celorlalți li se păruse corect să-l sacrifice, lăsându-l pradă furiei lui Cobie.

Ori de câte ori se ducea Arlen la pescuit sau ori de câte ori trecea prin Copca de Pescuit în drumul său către Piața Satului, Cobie și prietenii lui păreau să afle și-l așteptau la întoarcerea acasă, mereu în același loc. Uneori se mulțumeau doar să-l insulte sau să-l îmbrâncească, dar alteori ajungea la ai lui plin de sânge și de vânătaii, iar Silvy îl certa fiindcă se bătuse.

Până la urmă, Arlen se săturase. Ascunsese în locul acela un băț gros și, când se întâmplase să fie din nou atacat de Cobie și de șleahta lui, se prefăcuse că o rupe la fugă, pentru a-și scoate arma la iveală ca din pământ și a se întoarce rotind-o.

Cobie fusese pocnit primul, lovitura puternică lăsându-l plângând în țărână, cu sânge țâșnindu-i dintr-o ureche. Willum se alesese cu un deget rupt, iar Gart șchiopătase mai bine de o săptămână. Întâmplarea nu-l făcuse pe Arlen mai popular printre ceilalți copii și tatăl său îi trăsese o mamă de bătaie, dar băieții nu-l mai săcâiseră niciodată. Chiar și acum, Cobie se ținea departe de el și tresărea ori de câte ori Arlen făcea câte o mișcare bruscă, deși era mult mai voinic decât el.

— Supraviețuitori! strigă pe neașteptate Bil Baker de lângă una dintre casele dărâmate de la marginea Pâlcului. Îi aud, sunt blocați în pivnița cu rădăcinoase!

Toată lumea își lăsă imediat treburile baltă și se grăbi într-acolo. Îndepărtarea molozului ar fi durat prea mult, așa că bărbații începură să sape, aplecându-și spinările cu un zel tăcut. Izbutiră în curând să spargă peretele pivniței și traseră supraviețuitorii afară. Erau murdari și îngroziți, dar cât se putea de vii. Trei femei, șase copii și un bărbat.

— Unchiule Cholie! strigă Arlen, iar mama lui alergă într-acolo cât ai clipi și-și luă în brațe fratele, care se-mpleticea ca un bețiv.

Arlen li se alătură în fugă și se strecură sub celălalt braț al bărbatului, ajutându-l să-și țină echilibrul.

— Frate, ce cauți aici? întrebă Silvy.

Cholie își părăsea rareori atelierul din Piața Satului. Arlen își auzise mama povestind de o mie de ori cum conduseseră împreună atelierul

acela, moștenit de la tatăl ei, înainte de a începe Jeph să-și strice înadins potcoavele cailor ca să-ajungă la ea, să-i poată face curte.

— Am venit s-o curtez pe Ana Cutter, mormăi bărbatul.

Se trase de păr, din care-și smulsesese deja câteva smocuri.

— Tocmai deschiseserăm adăpostul când au trecut peste glife...

I se înmuia genunchii și greutatea lui îi trase pe Silvy și pe Arlen în jos. Îngenunchea în țărână, începu să plângă.

Arlen se uită la ceilalți supraviețuitori. Ana Cutter nu era printre ei. Privi copiii trecând și i se puse un nod în gât. Îi cunoștea pe toți, le cunoștea familiile, știa cum arătau casele lor pe dinăuntru și ce nume aveau animalele lor. În trecut, le întâlneau pentru o clipă privirile și trăi atacul, deslușit prin ochii lor. Se văzu pe sine însuși înghesuit într-o gaură îngustă din pământ, în vreme ce aceia care nu puteau să-ncapă înăuntru se întorceau să-nfrunte miezingii și focul. Începu brusc să suspine, nereușind să se oprească decât după ce-l plesni Jeph peste spate, făcându-l să-și vină în fire.

La jumătatea zilei, tocmai terminau de mâncat o masă rece, când auziră un corn sunând în celălalt capăt al Pârâului.

— Nu de două ori în aceeași zi! suspină Silvy, cu răsuflarea tăiată, acoperindu-și gura.

— Pfui, mormăi Selia. Ziua-n amiaza mare? Folosește-ți capul, femeie!

— Atunci ce...?

Selia nu-i mai dădu atenție, ci se ridică să caute un cornist care să răspundă. Keven Marsh avea cornul pregătit, așa cum stătea în obiceiul oamenilor din Mlaștina Cleioasă. Acolo era ușor să te pierzi de ceilalți, și nimeni nu voia să rătăcească, dezorientat, până când se trezeau demonii smârcurilor. Keven intonă câteva note, suflând cu obrazii umflați ca o gușă de broască.

— E cornul unui Mesager, o lămuri Coran Marsh pe Silvy.

Avea barba căruntă și era Vorbitorul Mlaștinii Cleioase și tatăl lui Keven.

— Probabil c-a văzut fumul. Keven îi spune ce s-a-ntâmplat și unde e toată lumea.